

5. dubna 1986

VÝROČÍ KLUBU CTI A SPRÁVEDLNOSTI

Nedávná návštěva Brna bratra Kobry z Foglarovy "Dvojky" připomněla události před 43 lety. 5. dubna 1943 byl založen klub Cti a spravedlnosti. Jeho ideové kořeny vězely pevně v díle Jaroslava Foglara a v jeho organizační struktuře bylo znát formy chlapeckého oddělení Ymky, mezi doporučené knihy patřily knížky Boba Hurikána, který se pokoušel dát ideovou hlubší náplň mladým lidem v tramských osadách, inspiroval se u E.Th.Setona.

Založení klubu se událo takto: Jiří G. onemocněl ve svých 13 letech spálou. Svou nemoc pochopil jako pokyn, že má změnit svůj život, odvrátit se od velkoměstských neřestí a žít svatě. Napsal dopis svému spolužáku z tercie Akademického gymnasia Janu Š., aby ho přišel navštívit a své pocity a plány mu svěděl. Výsledkem porad bylo založení klubu Cti a spravedlnosti. Pro klub byla získána řada spolužáků a kamarádů.

Během prázdnin oba zakladatelé pročítali literaturu týkající se činnosti klubu a zaujaly je knihy E.Th.Setona a Miloše Seiferta a také časopisy vydávané některými kmeny lesní moudrosti, zvláště tři čísla "Stopy Černého vlka", které vlastnil Evžen Sch. S ním a svým bratrem Pavlem a jeho přítelem a původně spolužákem Mílou K. podnikl Jan Š. výpravu na Ostrov Dávné touhy, kde tábořili rodiče jak bratři Š. tak Evžena Sch. před dvaceti lety.

Jiří G. napsal Janu Š., že nejsprávnější cestou bude čistý woodcraft, jak jel vyložil ve svém díle E.Th.Seton a u nás prof. Miloš Seifert. Na Pankráci se pak na začátku školního roku pokoušel vyvolat Zdeněk E. (později Kobra) anonymními dopisy v život klubovou činnost, zvláště posměchem vůči woodcraftu-lesní moudrosti. Jemu samotnému se podařilo dostat se oddílu mladých českých turistů, který vedl za války Jaroslav Foglar s některými svými odchovanci z doby skautské činnosti a činnosti Mladého hlasatele.

25. září 1943 pak byla podepsána Základní listina Liščího kmene a o něco později byly založeny dvě, později ještě třetí družina: ve Vysočanech, na Pankráci a ve Vršovicích. Odvrát od prázdného života, zpestřovaného jen pochybnými radovánkami velkoměsta (jako je kouření, návštěva kin, kde promítali mládeži nepřístupné filmy, karetní hry, neslušné anekdoty, experimenty s alkoholem, uspávání apod.) byl potvrzen vypracováváním forem kmenového života, v němž bylo hodně radosti, imaginace, studia přírody a četby knih vedoucích k sebevzdělání a sebevýchově a hlavně výprav do přírody a později i táboření a her.

JaŠ

PROSPĚCH NEBO PRAVDA ?

Jaroměřská maminka při procházce Jaroměří najednou řekla: "Já nemám Žižku ráda, poněvadž vypálil Jaroměř." Hned jsem si vzpomněl, jak mě v dětství těšilo, když jsem slyšel, že kostelík na Pankráci (sv. Pankrác) Žižka zachoval pro jeho chudobu a z kostela na Slupi vzal jen ten sloup, který podepíral klenbu a prskem jej dal mrštit na Vyšehrad, kde jsme ho v porbožtské zahradě okukovali. Uvědomil jsem si také, jak je i pro historickou orinetaci důležité, co se člověk v dětství doví z lokální historie.

Pozadí soudu o Žižkovi je ovšem hlubší myšlenka. Totiž myšlenka, že husitské hnutí a zvláště pak boje způsobily našemu národu škodu. Měli bychom daleko více zachováno kulturního bohatství z nejranějšího období, kdyby se u nás s reformami nezačalo, kdyby nedošlo ke křižáckým výpravám, kdybychom se jim nebránili. Popřípadě kdyby v návaznosti na husitství nedošlo ke stavovskému povstání, neztratili bychom (v takové míře) samostatnost, nedošlo by k bojům císařského vojska se Švédy za Třicetileté války. Co bychom měli navíc krásných ko-

stělů, hradů, zámků a ovšem obrazů a gotických soch, ale i památek z období románského.

V nižším gymnasiu jsem zůstával na katolickém náboženství a poslouchal výklady dvojnásobného doktora ThDr a PhDr F.X.Vilhuma, autora knihy o objevitelích v době baroka. Velmi zajímavě vykládal o Husovi. Jako vzdělaný theolog a historik nepopíral, že církev byla v rozkladu, že Hus měl v zásadě pravdu. Odmítal však jeho vztah ke koncilu a tím k celku církve. Měl se podrobit a pokračovat v duchovenské službě a reformách, těch bylo nepochybně potřeba. Ale vzepřít se kvůli pravdě? "Co z toho Hus měl?" řekl doslova.

Vzpomínám si, jak mě tento postoj přímo ohromil. Copak je prospěch, zachování života, pokračování vlastní práce větší hodnota než pravda? Setkal jsem se také poprvé s úvahou o "celku církve", který je zastoupen - třeba nedokonale - koncilem, papežem atd.

Teprve později jsem pochopil další souvislosti, když jsem se dověděl, že mnozí historikové posuzují husitství jako velké vzepětí z víry, výsledek hlubokého vztahu k Bohu, ale váží jeho užitečnost pro národ. Ani Pekař ani vážní katoličtí historikové nepochybuji o hloubce reformního hnutí (s láskou vykládají dílo Husových předchůdců například), ale děsí se toho, že ve chvíli, kdy se vyostřily prorillady a došlo k bojům, že vzaly za své kláštery, kostely, byly ničeny umělecké památky, hynuli lidé, pronikání renesance do Čech se zpomalo, xxx bylo způsobeno mnoho škod. Ano, Hus měl pravdu. Ano, bylo třeba řešit schisma nebo i trojpapežství, byla církev v úpadku. Ale jaký prospěch přineslo Husovo vystoupení a pak jeho odsouzení na koncilu? Pro něho zbytečnou smrt a pro Čechy křížáckou výpravu.

Postupně jsem si uvědomoval, jak pro mne a pro určitou duchovní tradici stojí pravda a její poslušnost na prvním místě a výsledek, prospěch, užitečnost na druhém, někdy až třetím místě.

Nehledě k tomu, že úvahy začínající "kdyby" nejsou přísně vzato historické, jsou jen spekulativní a spíše diskusní. Mohou jen ukázat zásadní přístupy, ale na vlastních událostech, které se již staly (a nemohou se "odestát") ničeho nemění. Je ovšem důležité, zda se v duchu postavím za Husa nebo za Štěpána, za husity nebo za křížáky atd. To je důležité.

Tento přístup je ovšem důležitý i v jiných ohledech. Souhlasil jsem s Amedeem Molnárem, který se pokusil zakončit rozpravu v Kostnických jiskrách o spiritualitě. Položil otázku: jde v rozhovoru s katolictvím o spiritualitu, zbožnost, formy vzývání Boha? Nejsou v různých obdobích spirituality si blízké a v jiné vzdálenější, není to v různých zemích různé, není to otázka zajímavá, ale vedlejší?

Vždyť základem reformace je zápas o pravdu! Hlavní rozdíl není ve způsobu, jak ctíme Boha, jaké zpíváme písně, jak prožíváme svátosti, jak se modlíme, zda máme obrazy a sochy, jakou máme hudbu - ale hlavní rozdíl je v učení, v přijetí pravdy a církve.

Molnár se v článku pokusil ukázat, jak katolík chápe církev jako pokračování Kristovy inkarnace, v tomto pojetí je utvrzován stavbou církve a konáním svátostným, v němž přijímá podstatně Krista, ve mši se Kristus děje - a tak nemůže být rozporu mezi pravdou a církví.

Reformace se s tímto pojetím rozešla. Nastolila (pokusila se nastolit) přímý vztah věřícího člověka k Bohu a církev se stala společenstvím poutníků, něčím služebným. Kristus za nás zemřel, sestoupil do pekel, vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa. V mezidobí je nám přítomen v Duchu svatém a není vtělen do církve tak jako se vtělil Bůh v Ježíši Nazaretském. Protestantská církev nese zvěst o smrti Kristově a vyhlíží Jeho druhý příchod. Tradiční důraz na Velký pátek má odtud původ. Katolík prožívá druhý příchod v přijetí Těla Páně, v hostii, tak jako ve vodě křtu atd. a v inkorporování, vřazení do církve jako Těla Kristova.

V pravé poledne

Filmové příběhy, zpracovávající náměty z dobrodružného pronikání americké civilizace na tzv. "Divoký západ", procházejí celou historií americké kinematografie. Filmové westerny se natáčely již v éře němého filmu a vedle klasických filmových grotesek té doby, vždy přitahovaly nebývalý zájem diváků.

Zpočátku byly westernové příběhy založeny na romantice "Divokého západu" a zpracovávaly populární témata, jež se staly klasickými: kovbojové nemilosrdně trestající zlořády, dřevěná mestečka, jimiž dověze projíždějí, vířící prach, skupiny jezdců, pronásledování nevinných obětí, herny, saloony, kde se kolty nosí "proklatě nízko a spouštějí sami od sebe", bitky nesmiřitelných soků, válejších se v rozedraných hadrech v prachu a blátě. Avšak byly to - až na několik výjimek - filmy na úrovni laciných podívaných, natáčených s herci druhé až třetí garnitury. Teprve ve 20. letech se westernovému žánru dostalo i uměleckého ohodnocení. Bylo to zejména zásluhou režiséra Thomase Ince, který se ve svých filmech inspiroval historií kolonizace krajů, jejichž bezpečnost zpravidla ohrožuje tlupa zločinců stojících mimo zákon a jenž se v těchto dílech snažil o vyjádření určité psychologizace svých filmových hrdinů, a herce Williama Harta, jenž přivedl na plátna kin nového amerického filmového hrdinu.

Nástup zvukového filmu v 30. letech pak přinesl westernu pravý rozkvět. Westernová tvorba 30. let je spjata především se jménem režiséra Johna Forda, který v té době vyzvedl uměleckou laťku dobrodružných příběhů z "Divokého západu" hodně vysoko. V roce 1939 také natočil jedno z nejvýznamnějších děl tohoto žánru, film Přepadení. Tento film vynikl nad jiné již mistrovským vykreslením charakterů lidí, cestujících v dostavníku, který přepadnou Indiáni. V tomto díle se také Fordovi podařilo snad nejvíc uchovat pravidlo trojí jednoty - ve westernech právě nejvíc uplatňovaného -, kdy hrdina kráčí vstříc svému osudu, kterým je zpravidla setkání se smrtí.

V období II. svět. války a v letech bezprostředně po ní tvorba westernů klesla. Přednost dostávaly náměty inspirující se válečnými bojišti. Obroda westernu nastává teprve v letech 50., kdy bylo vytvořeno několik opravdu významných děl, jako např. Shane z r. 1953, který natočil režisér George Stevens, a jenž se zařadil k neúspěšnějším u diváků. Nelze nezpomenout příběh Sedmi statečných, který dnes patří již ke klasice. V posledních 20 letech je ve westernu patná sneha odromatizování hrdinů a mnohdy se objevují i filmy, které senu dějiny "Divokého západu" dívají kriticky, bez nánosů sentimentality. Vzpomenme třeba film Podzim Cheyennů, který se před lety u nás promítal. Avšak i tak obliba westernů neklesá, přesvědčuje nás o tom i v současné době uváděný film Tom Horn. K těm již klasickým příběhům patří i westernové drama V pravé poledne, které natočil v r. 1952 Fred Zinnemann.

Filmová tvorba Freda Zinnemanna je až na malé výjimky spjata s Hollywoodem. Zinnemann se narodil r. 1907 ve Vídni. Po absolvování právnické fakulty vídeňské univerzity odešel do Paříže, kde se počal zabývat technikou filmové fotografie. Jako scénárista spolupracoval na polodokumentárním filmu Lidé na neděli německého režiséra Waltera Ruttmanna, jehož filmové dílo se řadí k nejvýznamnějším příspěvkům německé meziválečné filmové školy.

Po svém příjezdu do Hollywoodu v r. 1929 se Zinnemann stává asistentem u svého krajana Bertholda Viertel. Samostatně debutoval v r. 1937 dokumentárním filmem o životě mexických rybářů. Po sérii krátkometrážních filmů realizoval v r. 1944 adaptaci románu Anny Seghersové Sedmá kříž. Film vypráví o osudech uprchlíků z německého koncentračního tábora a hlavní roli v něm vytvořil, tehdy velice popu-

lární, Spencer Tracy.

V r.1947 režíroval Zinnemann švýcarsko-americké drama o tragedii českého chlapce, zavlčeného za války do Německa, Poznamenání. Ve filmu hrálo i několik českých herců, z nichž Ivan Jandl obdržel za titulní roli cenu Americké Akademie, Oskara. Po několika psychologických příbězích, které Zinnemann režíroval na přelomu 40. a 50. let, natočil již zmíněný western V pravé poledne s dominujícím hereckým výkonem Garyho Coopera. v roli cestovního muže, který je nucen být odkázán jenom sám na sebe - vypořádat se s pocitem strachu. Tento film je pozoruhodný mj. i tím, že čas filmového děje se shoduje se skutečnou promítací dobou.

Z Zinnemannova dalšího díla, které je dnes velice bohaté a rozmanitého námětového záběru, od válečných příběhů po současná společenská dramata, zmíníme muzikál Oklahoma, který byl natočen v r.1955. Byl to jeden z vůbec prvních filmů natočených na 70 mm formát.

Řada Zinnemannových filmů se promítala i v československé distribuci. Za všechny jmenujme především přepis románu Fredericka Forsytha Den pro šakala a filmové drama Julie, příběh americké antifašistky v hitlerovském Německu. Tento, jeden z posledních Zinnemannových filmů, vznikl v r.1976 podle předlohy nedávno zemřelé americké spisovatelky Lillian Hellmanové. Hlavní roli v něm hrála Jane Fandová a Zinnemannovi toto dílo vyneslo posléze i několik Oskarů.

Za své bohaté filmové tvorby pracoval Zinnemann s řadou amerických filmových hvězd, ať už to byla Audrey Hepburnová, Spencer Tracy, Anthony Quinn či Gregory Peck. Často však dával příležitost začínajícím hercům, u kterých dovedl vždy rozpoznat rozhodující míru jejich ta lentu. Např. již v r. 1950 poskytl vynikající hereckou příležitost tehdy začínajícímu mladému herci Marlonu Brandovi.

Fred Zinnemann neptaří svým dílem k režisérům novátorům, ale svým celoživotním poctivým uměleckým přístupem se řadou svých filmů zařadil do zlatého fondu světové kinematografie.

JH

/Prosloveno 6.9.1984 ve FK/

Podzimní monology

I.

Chodil Pan Bůh po poli,
sbíraje apoštoly.

Nasbíral jich dvanácte,
sam Pan Bůh byl třináctý.

Přišli oni na pole,
nadešlo jich pachole,
pacholatko maličke.

Pověz nám ty pachole,
kdě je tudy hospoda,
pro putničky svoboda?

Ale ano, jsem to já...

Sedím v tý nejsmradlavější putyce v našem městě a piju už druhou rezavou břechku, za kterou si tady říkají korunu osmdesát.

To městačko na rohu,
na tem drobnem kamenu.

Tam jest dobra hospoda,
pro putničky sloboda.

II.

V našem městě se teď ale nestavějí hospody, nýbrž jenom obchodní domy, a protože naše město je malé město, nestavějí se velkoobchody, ale maloobchody, avšak ceny zboží v nich vůbec nejsou vůbec maloobchodní - dnes jsou pro nás zase spíše velkoobchodní, ač všichni velkoobchodníci našeho města už před mnoha lety vymizeli s únorovým vítězstvím.

A tak šel nám na naší zahradě, uprostřed našeho města, vyrostla velká budova maloobchodu, prosklená a obložená červenými kachličkami, a pak, když se náš dům spojil zdí s tou budovou maloobchodu, když tedy došlo k tomuto spojení, seškrábali jsme s tátou omítku z našeho domu kramlí a ty červené kachličky přes tu zeď na náš dům přiskočily, aby tam vytvořily takový pruh zvicí od soklu k dolní úrovni oken a až k zelené brance našeho domu...

Spojení tak zdí a obepnutí oprátkou červených kachlíček, které teď volně přecházejí z maloobchodu po zdi na náš dům, jsme připoutání s maloobchodem v jeden celek; spojení mezi sebou kachličkové červenou pupeční šňůrkou tvoříme kontinuitu a já, když vidím chodit lidi nakupovat, jenom vždycky zatrnu, že si to někdy nějaká bába už konečně splete a vlezte do kuchyně našeho domu, že si jde pro vejce nebo marmeládu.

A je to za se jako dřív...

Než vyrostl maloobchod, to jsme byli pevně svázáni s naším domem a náš dům s naší zahradou. Teď jsme svázáni s maloobchodem, ale tím jsme se znova s naším domem začlenili do okolí, už tak nevyčuhujeme, už tu nestojíme tak na očích a na ráně, ale zase splýváme s okolím. Jsme s naším domem znova v celkovém obraze, stejně jako jsme dříve byli plující žlutou skvrnou v obraze zelenající se zahrady...

III.

Na Berounku jsem přijel poprvé ve středu v půl jedenáctý a bylo děsný vedro. My tekrát chtěli, Honza a já, navštívit spisovatele Otu Pavla, i když jsme přitom věděli, že už ho nespátříme, že ho už nemůžeme vidět. Mohli jsme jenom číst knížky, který po něm zbyly, ty jeho dvě útlý, ale nádherný knížky co napsal o svém povedeném tatínkovi, o rybách a řece Berounce, a s kterejch my měli pocit, že ta jeho smrt se nedá a nemůže vzít na vědomí. Když jsme právě tohle pochopili, stačilo už jenom sednout na vlak směrem Beroun a bylo to.

Nic víc.

A pak, když jsme se v Luhu pod Branovem setkali se starým Šarem, kterej tam s prámem upoutaným na laně převáží přes řeku - dospělý za kačku a děcka za polovic - a všechno si pamatuje; a ještě dál, když jsme za pozdního odpoledne stejného dne navštívili paní Vlkovou, zdálo se mně, že ta naše cesta nebyla marná, že jsme Otu Pavla přece jenom potkali.

Byli jsme ochotný věřit, že to byl ta ový malý dárek, taková malá odměna za nepřilíš vlídné přivítání Berounkou, řekou, která nám zprvu dopřála jen probdělé noci proklepané zimou.

A to že byl právě jeden z těch malých žertíků povedeného Pavlova tatínka a jeho osudový řeky, jen pro nás...

Potom, a vlastně na jeho počest, jsme šli nočním pochodem do Lán, abychom ráno nakukovali škvírami v plotu do zámecké zahrady a odhadovali, v kterým místě asi starý Popper, ten Pavův povedený tatínek, to svým americkým automobilem značky Buick, napasoval do vrat pana presidenta. A tehdy se také stalo, že ta řeka Berounka se do mě navždycky zapsala hned tou první nocí, kdy mně a Honzovi drkotaly zuby dvojhlasy staccassimo z Lohengrina a nad námi zářily letní hvězdy a oba jsme mysleli na to, která z nich je asi ta Popprova, toho povedeného tatínka spisovatele Oty Pavla...

IV.

Podruhé jsem se koupal v řece Berounce až po pěti letech a taky o něco níž po jejím proudu, než když jsme tam tenkrát s Honzou vandrovali za spisovatelem Otou Pavlem. Na ten náš společnej vandr ~~jsme~~ jsem si vzpomněl hlavně proto, že tahle moje druhá cesta na Berounku vedla také za spisovatelem. Má tam nad ohybem řeky dům a zahradu s jabloněmi a keři rybízu.

Seděli jsme pod altánem sbitým z bílých latěk a podpíraným psím vínem. On čepoval do sklenic mošt z lonské úrody černého rybízu, a já jsem, spisovateli, který kdysi napsal, že jedině s živým člověkem se může promeškat domluvená schůzka, protože mrtvej člověk - ten už se nemůže před lidmi nikam schovat, už nemá před nimi kam utéct, ani před nimi nemůže někam zalézt pryč a daleko - ten už se zmeškat nedá; tak tomuhle spisovateli jsem vyprávěl o tom, jak jsme před lety s Honzou nezmeškali jednoho člověka, jiného spisovatele, kterému byla ta líně plynoucí řeka pod námi osudem, a on, ač již mrtv, s námi laskavě a moudře promlouval ústy paní Vlkové a ústy starýho převozníka Šeremety a přitom po nás pomrkal očima řeky - těma tisícema stříbrnejch šupínek - hmouřenýma a lesknoucíma se v zapadajícím slunci...

Když se pak ten den pomalu přehoupnul přes zeď zahrady a slunce padalo níž a níž a stín se prodloužil k dokonalosti světovýho rekordu ve skoku do dálky - toho legendárního nádhernýho skoku černého atleta Beamona; uviděl jsem svého hostitele už ne jako pozorného zahradníka, který našponovaný napětím čeká až bude moci začít sklízet, co se mu přes léto urodilo na jeho zahradě, ale zase jako mladíka - přesně tak, jak jsem ho spatřil poprvé a jak jsem ho potom celý roky měl vyfotografovanýho v paměti - mladěho muže, kterej se vrací na jižní Moravu k svému tátovi, aby ho uviděl na posled.

A tak se stalo, že si povšimnul, jak se na něho upřeně dívám.

Plaše se na mě usmál a podal mi přes stůl malý neforemný kamínek žlutozelené barvy. Byl to jeden z těch kamínků, které z člověka vytáhnou při žlučníkové operaci. Věděl jsem, že už si několik let postěžovával na občasné žlučníkové záchvaty, ale o podstoupené operaci jsem se dozvěděl až tehdy pod zahradním altánem.

Natáhnul jsem ruku s kamínkem k měsíci a podíval se na ten drobný kamínek proti tomu světelnýma koláči a hned jsem věděl, že tohle, tahleta malinkatá věc - cizí těleso v lidském těle - se může z toho těla vyndat, ale to, že ten člověk s přivřenýma a usmívajícíma se očima, kterej tu sedí na proti mě, žije už pětadvacet let v Praze a pořád ještě mluví tím měkkým jihomoravským nářečím, to se z člověka vyoperovat nedá, to si neustále nese s sebou ve své duši a svém srdci...

A pak už jsem jen viděl sám sebe, jak se vracím domů do našeho města a našeho domu, kterej od letošního léta visí na oprátce z červených kachlíček. Nemyslel jsem však vůbec na to, o čem jsem se spisovatelem hovořil, ale myslel jsem na naše město a na náš dům v něm, a vracel se tak nějak vnitřně proměněn a rozechvěn poznáním, že náš oprátkou přiškrcenej dům nemůže být ale smrtelným stiskem pro mě, protože tou smyčkou se náš dům dostal zase nazpět do filmové smyčky svého nekonečného obrazu. Obrazu, kterej se do nás postupně a nepřetržitě tak zažírál a tak do nás sákl, že už ho pak nelze odstranit ani tou nejdokonelejší operací.

Viděl jsem sám sebe jako spuštěný toho mnohobarevnýho obrazu, Kž kterej je mnou a já jsem jím neustále prostupován, obrazu, kterej je v každým z nás a my v něm nepřetržitě a tak se navzájem pořád domalováváme, aby takto námi vytvářený obraz v nás už nikdo nemohl smazat.

A teprve teď jsem pochopil, že Honzovo amoj se setkání se spisovatelem Otou Pavlem se uskutečnilo vybidnutím ke vstupu do jeho obrazu, který on vytvořil krásnejma barvama svých dvou útlých knížek. My jsme jen uposlechli pozvání a stalo se, že s námi

ústy všech těch lidí, který si jeho obraz nesou dál v sobě, hovoří,
a my skrze ně v jeho obraze hovoříme s ním a on s námi, ač sám ne-
viděn...

- - - a to je všecko.

JH /1983/

"TOMMY" - By The Who

Nora Walker.....Ann-Margaret
Frank Hobbs.....Oliver Reed
TommyRoger Daltrey
The pinball wizard..Elton John
The Preacher.....Eric Clapton
Uncle E. nie.....Keith Moon
The Specialist.....Jack Nicholson
Captain Walker.....Robert Powell
Kelvin.....Paul Nichols
The Acide Queen.....Tina Turner

Hudba: The Who

Režie: Ken Russel, 1975

"CAPTAIN WALKER IT'S A BOY"

Captain Walker
Didn't come home
His unborn child Will
Will never know him
He's never belived to be missing
With a number of men
Don't expect
To see him again first nurse
It's a boy. Mrs. Walker, it's a boy
It's a boy. Mrs. Walker, it's a boy.
First nurse, 2nd nurse and doctor
A son! A son! A son!
Second nurse
Hear the joyful celebrations in the streets
It's a boy born on this first day of peace
First nurse, 2nd nurse and doctor
We've won! A son! We've won!

"Bernie's HOLIDAY CAMP"

Frank
I'm friendly greencoat
And I welcome you to Bernie's Holiday Camp
One day you'll be happy
It's Bernie you will thank
You must be little Tommy
Well call me Uncle Frank
Welcome you too Mrs. Walker
Here you'll always find a helping hand
The camp with the extras
/Chalet number eleven/
When you come to Bernie's
You might think you're in heaven
Tommy /counter part/
Didn't know I had an Uncle Frank
I've never met him have I?
Look there. Mum, a cage of budgies

Swimming pool, and donkey rides all free!

It's all free! Mum!

Frank

Here we have the winner, folks

Have you ever seen a lovelier pair?

What a shapely ankle

What a perfect shin

If you could feel this silken thigh

You'd know who has to win

If you could feel this silken thigh you'd know...

Nora

You don't know how much I've missed

To feel a man again to dance, to kiss

Frank

Your eyes reveal you're lonely

Nora

This evening must pass slowly

Until we're one my heart won't rest

Will Tommy share our happiness?

You don't know how much I've missed

To feel a man again to dance, to kiss

Frank

Of course he will I'll make him smile

I'll take him out to cinemas and fairs

Football and cricket

Where I'll never be a happier lad

I'll be more than an Uncle

I'll be just like a Dad

Tommy

I will be a greencoat, too

And when I'm big I'll own a holiday camp

A camp with a difference

Always be good weather

When you come to Tommy's

The holidays forever

Nora

I'm glad you like your Uncle Frank

He'll surely love you, too

Just like a Dad

Tommy

He's very nice I think

Did he fight in the war?

Tommy and Nora

When he's got his greencoat on

I love him even more

"1951/WHAT ABOUT THE BOY"

Nora

Got a felling fifty one

Is going to be a good year

Especially if you and me

See in out together

Frank

So you think that fifty one

Is going to be a good year

We'll now and marry

See it out together

Nora

I have no reason to be over optimistic

But somehow when you smile

I can brave bad weather

What about the boy?

He saw it all

Frank

He didn't hear it

He didn't see it

He won't saw nothing to no one ever in your life

He never heard it

How absurd it all seems without any proof

Nora

You didn't hear it

You didn't see it

You won't say nothing to no one ever in your life

You never heard it

How absurd it

All seems without any proof

Nora and Frank

You didn't hear it

You didn't see it

You never heard it not a word of it

You won't say nothing to ~~and~~ no one

Never tell a soul

What you know is The Truth

"AMAZING JOURNEY"

Now he is deaf

Now he is dumb

Now he is blind

The quilty are safe

But always accused by his empty ~~ye~~ eyes

Nothing to say, nothing to hear, nothing to see

Each sensation makes a note

In his symphony

Sickness will surely take the mind

Where minds can't usually go

Come on the amazing journey

And learn all you should know

A vague haze of delirium creeps up on him

Soaring and flying images spin

He is your leader, he your guide

On the amazing journey

Together you'll ride

/repeat/

His eyes are eyes that

Transmit all they know

✓ The Truth burns so bright it can melt winter snow

A towering shadow so back and high

A white sun burning the earth and the sky

"CHRISTMAS"

Nora

Did you ever seen the faces of the children

They get so excited

Waking up on Christmas morning

Hours before the winter sun's ignited

They believe in dreams and all they ~~mean~~ mean

Including heaven's generosity

Peeping round the door to see what parcels are for free

In curiosity

And Tommy doesn't know what day it is

He doesn't know who Jesus was or what praying is

Nora, Frank and Relatives

How can he be saved?

From the eternal grave?

Frank

Tommy can you hear me?

Nora, Frank and Relatives

How can he be saved?

Tommy

See me, feel me, touch me heal me /repeat/

Nora and Relatives

Tommy, can you hear me?

How can ~~be/saved?~~ he be saved?

Frank

Surrounded by his friends

He sits ~~se~~ silently and unaware of of anything

Glazy-eaed he picks his nose

He smiles he cries

He pokes his tongue at everything

Nora

I believe in love

But how can men who've never seen light

Be enlightened?

Only if he's cured

Will his spirit's future level ever heighten

Frank

And Tommy doesn't know what day it is

Nora

He doesn't know who Jesus was or praying is

Nora, Frank and Relatives

How can he be saved?

From the eternal grave?

"EYESIGHT TO THE BLIND"

You talk about your woman

I wish you could see mine

You talk about your ~~man~~ woman

I wish you could see mine

Every time she starts to love

She brings eyesight to the blind

Oh yeah

You know her daddy gave her magic

I can tell by the way she walks

You know her daddy gave her magic

I can tell by the way she walks

Every time she starts to shake

The dumb begin to talk

Talk, talk, talk!

She's got the power to heal you, never fear

Oh she's got the power to heal you never fear

Just one word from her lips

And the deaf can hear

/pokračování/